

პვირა, 18 სექტემბერი 1916 წ.

რედაქციის ადრანი:
თფილისი, ოლღას ქუჩა, № 6.

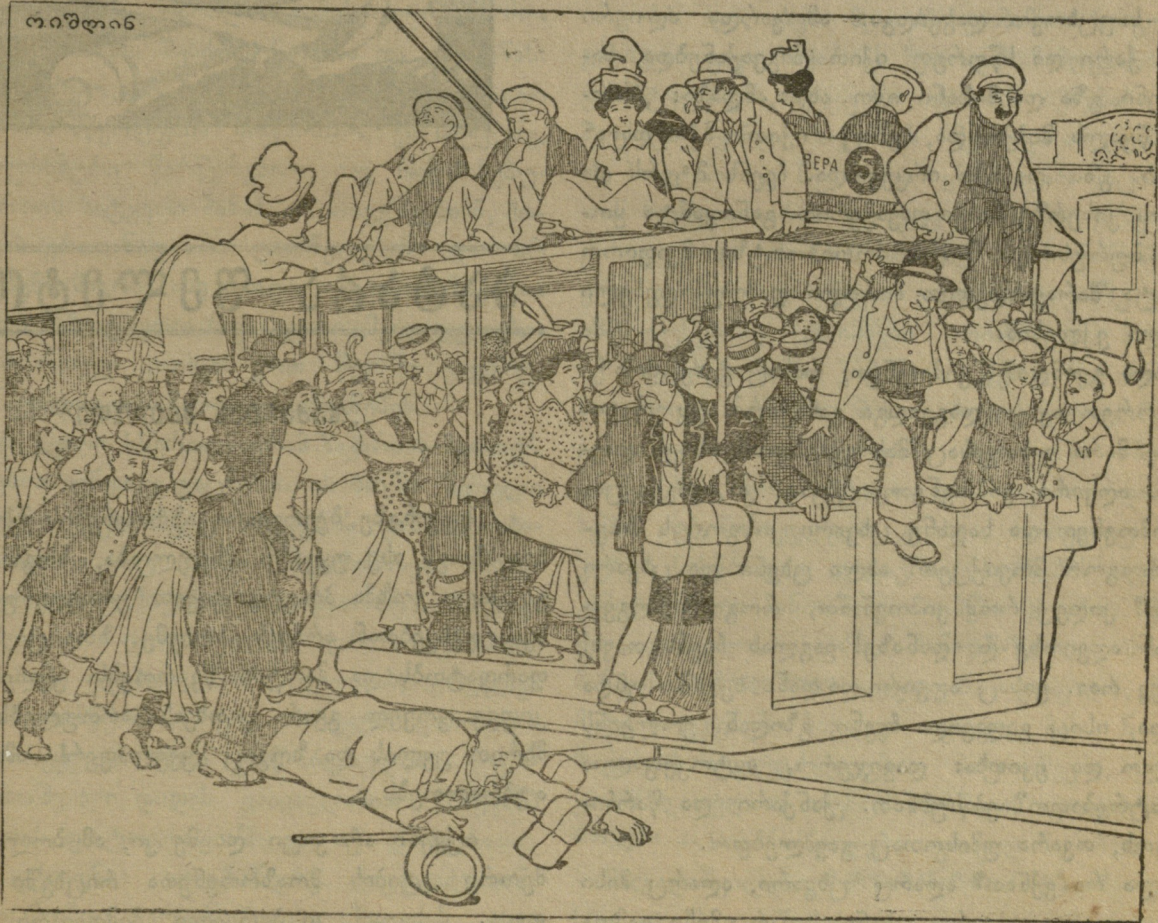
ფასი 15 კაპ.

საქართველო

იუმორისტიკა
ჟურნალი

საქართველო

№ 38

თფილისის ტრამვაი

ავტოკეფალია და ქართული სამღვდელოება

„სახალხო ფურცლის“ მეთაური 28 აგვისტოს 660 ნომრისთვის მომზადებული, რომელიც ცენზურმა არ გაუშვა).

ავტონომია ყველას მიავიწყდა, დღიურ წესრიგში ავტოკეფალია იდგა. როგორ მოვიპოვოთ, როგორ განვახორციელოთ იგი, რა გველობება წინ, რა გვიწყობს ხელს—აი კითხვები, რომლებიც სათანადოთ უნდა ყოფილიყო არა მარტო გაშუქებული, არამედ გადაწყვეტილიც. იბრინა ღმერთმა და ამინდი საუცხოვო დაგვიდგა: ამოვარდა ძლიერი ზურგის ქარი და სწორეთ იქით მიგვაქანებდა, სადაც ჩვენი გზა და მიზანი იყო. ახლა ანდაზა: „ქართველი წყალს მიჰქონდა, გზაც იქით ჰქონდაო“ კითხვები გზა და გზა ირკვეოდა. ჩვენს მტერს და ორგულს კისერზე ხახვი დავაჭერით. განიფანტა ყოველივე ბურუსი და შორს ჰორიზონტზე მკაფიოთ გამოიხატა შარავანდელით მოსილი დამოუკიდებელი ქართული ეკლესია.

რალა გვინდა? „ვიპოვნეთ, რასაც ვეძებდით“ სწორეთ აქ კი დაგვიდგა გასაქირი. ეს კი ვიპოვნეთ, მარა ვისთვისაც მას ვეძებდით, ის კი დავკარგეთ. აღვირი ვიპოვნეთ, ცხენი კი გაგვექცა, დანა ვიპოვნეთ და სადანე ცხვარი კი გორას მოეფარა. როგორ მოვიქცეთ? ახლა ცხენი და ცხვარი ვეძებთ? კიდევ რომ ვიპოვნოთ, როგორ მოგვეკარებიან აღვირზე და დანაზე! ვაგლახ ჩვენს თავს! ეს კიდევ რაა. ვისაც აღვირი და დანა ხელში უნდა სჭეროდა, ისიც გადავიდა ჩვენი გზიდან. ეოლენის ჩამოველო და ეკითხა: დავიჯერო, ავტოკეფალია არ გენატრებათო? ეპასუხნათ: ქანქარი და წარჩინება იყოს, თვარა უმისოთაც გავძლებთო.

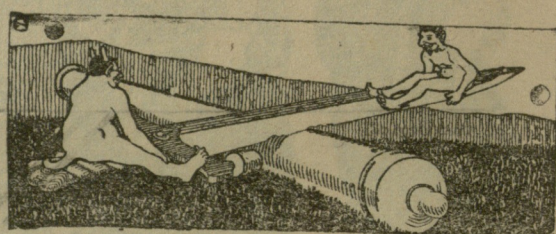
ახლა რა ვქნათ? აღარც ცხვარი, აღარც მისი მწყემსი კეთილი, აღარც ცხენი, აღარც მისი გამოცდილი მხედარი. რა ვუყოთ მარტო დანას და აღვირს?

ჩვენ შევასრულეთ ჩვენი მოვალეობა. ახლა თვით ვრმა უნდა სთქვას თავისი სიტყვა.

ნუთუ ჩვენი სამღვდელოება ვერ შეიგნებს, რომ ავტოკეფალია სრულიათ უზრუნველ ყოფს მას ნიეთიერთათ, რომ ქართული ეკლესიის აყვავება მისი ჯიბის აყვავებაც იქნება, რომ ნახევარ მილიონზე მეტი დესეტინა მიწა, რომელიც მას ავტოკეფალიასთან დაუბრუნდება, გამოკვებავს მისაც და მის შვილი-შვილებსაც? ნუთუ ჩვენი ერი ეგოდენ უგულვებელს ყოფს ეროვნულ ინტერესებს, რომ თვით არ მივა დანასთან და არ დავცმება ზედ ყელით? ნუთუ ისე მოუმიწიფებელი იქნება იგი, რომ ზურგს შეაქცევს ერთსაც და მეორესაც?

ნუ იქმნებიან!

ფოცხვერი.

პატარა ფელეტონი

„შაჰარის მითოლი“

ქვეყანაზე ბევრგვარი აზროვნების მქონე ხალხია: ზოგს ასე უყვარს მსჯელობა, ზოგს ისე; ზოგი კაცი კოზმა პრუტკოვიეთ ყოველ გვარ კითხვას ფესვებთან არჩევს ხოლმე, ზოგიც ზეზე დფარფატობს და მარტო წვეროებს ევლებს; ზოგი კიდევ ყოველ გვარ კითხვას ართულებს, ათასის მხრით უფლის და ზოგიც ყველაფერს ამარტივებს, აუბრალოებს.

თქვენი არ ვიცი და მე კი, ამ ბოლო დროს, მეორე ტიპის მოაზროვნეთა რიცხვში ამოყვავი თავი. ძველათ კი პირველი მიმდევარი გახლდით კოზმა პრუტკოვისა, იმ ზღაპრულ კოზმასი, რომელმაც გასული საუკუნის ორმოცდაათიან წლებში რუსეთში სამი პოეტი ჩაყლაპა და ამის შემდეგ გამოვიდა სალიტერატურო ასპარეზზე.

პირველათ კოზმას მეთოდის უფარგისობაში ექვი შემატანინა ერთმა განსწავლულმა და კვიანმა ინსპექტორმა, რომელიც ხშირათ იტყოდა ხოლმე: არ ვიცი ღმერთმანი რას ქვიან ფილოსოფია და ფილოსოფიური მსჯელობა, კითხვის პრინციპიალურ-ფილოსოფიურათ გაშუქება; ეს იმას გავს, რომ კაცმა სრულიად ნათელი კითხვა ერთიანად დააბნელო, ფილოსოფია — კითხვის დაძვლებათ სხვა არაფერიო.

ამ სიტყვებით ექვებ აღძრულისთვის სრულიად საკმაო შეიქნა ზაქარია ქიქინაძის მეთოდის გაცნობა, რომ ერთის დაკვრით გადაესულიყავ კოზმას მოპირდაპირეთა რიცხვში. ზაქარიას ისტორიულმა გამოკვლევებმა პირდაპირ რევოლიუცია მოახდინა ჩემს აზროვნებაში. საქმე იმაში გახლავი, რომ ისტორიულ მეცნიერებსაც ყავს საუბედუროთ თავისი კოზმა პრუტკოვები. უბრალო რამის ისტორია რო დასწერონ, ამისთვის შესძრავენ ცასა და ქვეყანას: აი არქეოლოგიაო, აი პომპეის ნანგრევებიო, აგერ კიდევ არაბთა მწერლების მოწმობაო, ეს საუკუნე, ისაო, ლურსმური წარწერებიო, თუ ჩაჭუჭისებურიო... ერთის სიტყვით მანამ არ მოგეშვებიან, სანამ კითხვას ერთიანად არ დააბნელებენ და არ შეგაძლებენ. მაგრამ ასე როდი იქცევიან ზაქარია ქიქინაძე და საზოგადოთ სხვა გვარი მკვლევრები: ყოველგვარ რთულ კითხვას ერთ წუთში გაგიშუქებენ და ყველაფერს ნათლათ გაჩვენებენ.

სხვებს ჯვარი სწერია, მაგრამ ზაქარიას მეთოდს დაწვრილებით უნდა გაგაცნოთ. ის ხანში შესული კაცია, მთელი მეცხრამეტე საუკუნის განმავლობაში არ მომხდარა არც ერთი შესანიშნავი ამბავი ჩვენში, რომელსაც ზაქარია პირადათ არ დასწრებოდა; სოლომონ დოდაშვილის დროს ცნობილ შეთქმულებაში იღებდა მონაწილეობას; ერეკლეს სტამბაში ასოთამწყობათ იყო; პირველი ქართული გაზეთის კორექტურა მისი გასწორებულია; ნიკოლოზ ბარათაშვილი დიდის ვაივაგლახით მიიყვანა როინიშვილის ფოტოგრაფიაში და იქ დაასურათა; ბევრჯელ უქეიფნია აღექსანდრე ქავკავაძესთან; კარვათ იცნობდა არსენა ოძელაშვილს; კაკო ბლაქიაშვილს კი ანტონ ფურცელაძის შემწვობით შილლერის ყაჩაღები წააკითხა; კრწანისის ბრძოლაში პატარა კახს ისრებს აწვდიდა, ერეკლეს ცნობილ ტრაქტატის წერის დროს სამხარეულოში ტიროდა. გიორგი სააკაძეს ორჯელ გაყვა საზღ-

ვარ გარეთ ცხენზე უკან შემომჯდარი; აღამამათხანის დროს სარდაფში დაიმალა. პირველი ქართული წარმოდგენის გამართვისას ის სუფლორის ბუტკაში იჯდა; დავით გურამიშვილის და ბესიკის ნიჭი პირველათ მან შემამჩნია და ორთავეს სიცოცხლეშივე გამოუცა ნაწერები. ეს შედარებით ძველები, ახლებზე ლაპარაკი ზედმეტია, საკითხავი ისავეს არ იცნობს ზაქარია ერთის სიტყვით მომსწრე კაცია, ბევრი რამ გადახედია და რა გასაკვირი იქნება, რომ ასეთმა კაცმა ისტორიულ კვლევაძიების დროს არც ლურსმული წარწერები შეაწუხოს და არც ბიზანტიის მწერლები და საბუთები. გეტყვის ასე იყო, მე ეს ჩიმიხს თვალით ვნახე, ან გადმომცეს მგზობლებშიო და მორჩა, სხვა რაასაჭიროა. ზაქარიას ხნოვანების კაცს, თქვე დალოცვილებო, სიზმარს უჯერიან, არა თუ ცხადს!

ჰო და, ასეთ მდგომარეობაში როგორ არ გავეხდარიყავი ზაქარიას მეთოდის მიმდევარი? ვინც გამიმტყუვნებს, მტყუანი თვითონ იქნება! ვიტყვი მეტსაც: ვინც ზაქარიას მეთოდს არ გაიზიარებს, ის პირდაპირ... ნუ,.. რა ვსთქვა არ ვიცი!.. ერთის სიტყვით არაა კაი კაცი. ნახეთ გაზეთ „საქართველოს“ № 181, ამა წლის 14 მარამობისთვისა და მერე დამიწყეთ დავა, თუ ვინმე კი ხართ ამის გუნებაზე. „სომხები არიან?“ ამ სათაურით აქ ნახავთ ზაქარია ქიქინაძის წერილს, რომელიც საუცხოვო ნუშუშია მისი ისტორიული მეთოდის გამოაშკარებისა. აქ ჩვენმა მცხოვანმა მოღვაწემ არც აცივა, არც აცხელა, და პირდაპირ დასვა სომხების გულომოსაკვლელი კითხვა, რომელიც კლასიკურის სისწრაფით გადაქრა: სომხების ცნობილი კაპიტალისტი მანთაშოვი სომეხი კი არა, ქართველი ყოფილა, გვართ მანთეშაშვილი; თბილელი ბანკირი ფრედ ნოვი, გელოვანი ყოფილა, მეთვრამეტე საუკუნეში ბაყლათ იყოვო, მის ნათელაში ზაქარიას სადღეგძელოებიც მიურთმევეია, დავლური კი არ დაუვლია, თუმც 25 წლის ყოფილა; საფაროვები — საფარაშვილები ყოფილან, მაღალიანცები — მაღადაშვილები, შირზოიანები — შირზოშვილები და სხვა და სხვა. ზაქარიას მეთვრამეტე საუკუნეში თითონ უნახავს, თუ როგორ დაუკავშირდა ეს ხალხი გრიგორიანებს, ანუ სომხებს და დღეს ქართველობის არა სწამთ რა. აქ ყველაფერი ისე ნათლათაა ნათქვამი და გარკვეული, რომ ყველა ქკუათა მყოფელმა უნდა დაიჯეროს!

II

როგორც ზაქარიას ერთგულ მოწაფეს, ჩვენ აქ გვსურს მისი ისტორიული კვლევა ძიება გავაფართოვოთ და გავადრმაოთ. გარდა ქეშმარიტების სიყვარულისა, ამას ჩვენ მოქალაქის მოვალეობაც გვავალეებს. ვინ არ იცის, რომ სომხებმა მთელი ფრონტის სიგრძეზე ქართველებზე იერიში მოიტანეს და შემუსვრას გვექადებინ. ჩვენი თავდაცვითი ტაქტიკა დღეს მიზანს ვერ აღწევს და ამიტომ თავდასხმაზე უნდა გადავიდეთ, შინ უნდა მივექრათ მტერსა და დეზორგანიზაცია ვუყოთ. ამის თვალსაჩინო მაგალითს ზაქარია იძლევა: ბევრ გამოჩენილ სომეხს ქართველობას უმტკიცებს და იმედია ჩვენსკენ გადმოიყვანს, რაც სომეხთა რაზმს საგრძნობლათ შეამცირებს. ახლა ამ გზაზე მეც მინდა გავიარო და რაც ზაქარიას დაავიწყდა, ის მე შევავსო.

ალ. ივ. ხატისოვს თუმც სომხათ მოაქვს თავი, მაგრამ ნამდვილათ ქართველია. ბაბუა მისი გვარათ ხატისაშვილი იყო, ხოლო ეს გვარი მან ცოტათი გადაასწორა, თორემ ნამდვილათ ხოსიტაშვილი გახლდათ ქიზიყიდან; ვირით მაწონი ჩამოქონდა თელავში და სწორეთ აქ მიიღო მეთვრამეტე საუკუნეში გრიგორიანობა. საბუთები? მოკითხეთ ზაქარია ქიქინაძეს.

ლიანოზოვი — ცნობილი ბაქოელი კაპიტალისტი, უწინ ლიანოზაშვილი იყო, ბაბუა მისი წურბელით ვაჭრობდა, ბებია მკითხაობდა, ზაქარიასთვის ბევრჯელ გაუშლია კარტი. მეთვრამეტე საუკუნის მიწურულს ვილაცამ შეაცდინა და ლიანოზიანი უწოდა თავს. დამტკიცება? ზაქარიას საქმეა.

ხაჩატუროვი სრულებით არ გახლავთ სომეხი, წმინდა წყლის ქართველია, გვარათ ხაჩატურაშვილი. ეს გვარიც ცოტა შეცვლილია, თორემ უნდა იყოს ხარშატურაშვილი. თუ ამ სიტყვას ფილოლოგიურათ გაარჩევთ, გამოვა, რომ წარმომდგარია ორი სიტყვისაგან: „ხარშვა“ და „ტურა“. ხაჩატუროვის პეპერას ტურა კურდღლათ მოჩვენებია და ამ საბუთით კიდევ მოუხარშავს, რისთვისაც სახუმროთ ასეთი ზედმეტი სახელი უწოდებიათ. ეს ცოტა არ იყოს ვულგარული

ფაქტია, მაგრამ სიმართლე კი ასეა. თუ არ გჯერათ იხილეთ ზაქარიას ბროშიურა ამ საკითხზე.

არბუტინსკი ტყვილა სომხობს, ის ქართველი არლუთაშვილია. ამასაც დაამოწმებს ზაქარია.

ჰარონიანიც ტყვილა სწერს სომხურათ, მშობლურ კერას დაბრუნებოდა გრიშაშვილივით ის აჯობებდა ათასწილათ. „ჰაა“, ხომ იცით ეს ქართული ბგერაა, ანუ შორისდებული, „არონიანი“ კიდევ წამომდგარია ქართულ სიტყვა არონინებიდან. თუ არ გჯერათ — კითხეთ ზაქარიას.

ზრიქუროვი გრიგორაშვილია, ნამდვილი ქართველი; ასე რო არ ყოფილიყო გოგებაშვილი როგორ მიყიდდა თავის „რუსსკოე სლოვოს“. ვინც დაეკვდება, საბუთისთვის მივიდეს ზაქარიასთან.

მილოვი. თვალთმაქცობს, სომხობას იჩემებს, თვარა ნამდვილათ მელაშვილია თუშელი, ბებია მისს დოს ქამა უყვარდა; ყველაფერ ამას ორჯელ ორივით დაამტკიცებს ზაქარია ქიქინაძე.

ადელხანოვი* ადელხანაშვილია. საბუთები ზაქარიას აქვს.

რაფი. ცნობილი მწერალია, „ხენთის“ დამწერი. ჩვენ გვყავდა მწერალი რაფიელ ერისთავი. რაფი, რაფიელი, ექვი არაა აქ რალაც დღე ნათესაობაა, რაც იმს ამტკიცებს, რომ რაფი ქართველია და ტყვილა უწოდებდა თავის თავს სომეხს. მეყოყმანეთ ზაქარია დაარწმუნებს.

შირვანზადე... აქ კი ვერას გახდა ზაქარიას მეთოდი, რამდენი არ ვატრიალე ეს შეჩვენებული გვარი, მაგრამ ქართული ვერაფერი აღმოვაჩინე შიგ. მაგრამ ეს კი ნათლათ დავამტკიცე, რომ ეს მწერალი თუ ქართველი არაა შთამამავლობით, არც სომეხია — გასკდენ გულზე — ის უფრო სპარსელია, მისი გვარი ამას პირდაპირ გეუბნება და მიკვირს რას ებლაუტებიან ეს უბედური სომხები!

თუმანოვი. თქვენ ხედავთ, თუ რა ადვილი დესამტკიცებელია ამ გვარის ქართველობა, მაგრამ მე ერთი რამ აზრი აღმიძრა ამ წუთში და ჩემს გამოკვლევასაც თავს ვანებებ. მართალია ზაქარიას მეთოდმა სასწაული მოახდინა და ბევრი კაცი გა-

*) არც ადელხანოვისა და არც მილოვის მითვისება ამ ქამათ არაა ხელსაყრელი — იცით რისთვისაც. მაგრამ რას იზამთ, ქეშმარიტებისათვის თავი უნდა გავიმეტოთ, მით უმეტეს, როცა სომხებს ეხება საქმე. ავტ.

მოვლიჯეთ სომხებს ხელიდან, მაგრამ ვაი თუ სომხებსაც აღმოაჩნდათ თავისი ზაქარია და მტკიცება დაგვიწყონ—ესა და ეს ქართველი სომეხია, ტყვილა ნუ ითვისებთ ქართველებიო, მაშინ რა უნდა ვქნათ? ამიტომ უმჯობესია ტაქტიკურის მოსახრებით ჯერჯერობით მაინც ჩვენი მეცნიერულ—ზაქარიული გამოკლევა შევაჩეროთ.

ვ. მალაქიაშვილი.

მ მ რ ა ლ ა

მეც მსურს კალამი ავიღო,
დავსწერო ერთი შარადა,
იმაზე, რაც ღღეს გულს მიღრღნის
და ამკიდია შარადა;
რასაც დავეძებ ღღე და ღამ,
დავდივარ კარისკარადა,
მაგრამ არ იქნა, ვერ ვპოვე,
ჭირის ოფლი მდის ღვარადა!

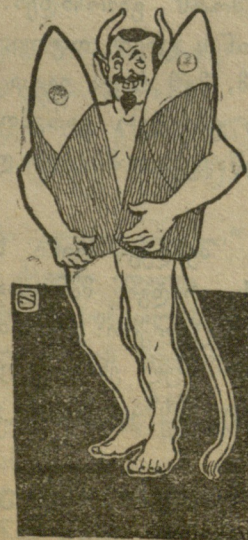
პირველათ უნდა მოვძებნოთ
ეზო და ბაღჩა გლეხისა
და ჩამოვთვალოთ ნარგავი
მისი ხელის და ფეხისა.
გამოვარჩიოთ მათ შორის
საშემოდგომო ხეხილი,
(ვგონებ ის ჯერაც არაა,
როგორც იტყვიან, შეთვლილი,
ტანათ მსხვილია, საკმელათ
ცოტა მლაშე და მავარი,
მაგრამ თუ ჩავამურაბეთ,

ტკბილია, როგორც შაქარი.
პირველი ასო დავტოვოთ,
სხვა გავატანოთ ზენასა,
(რაც არ გვეკირია, იმით რათ
უნდა ვილლიდეთ ენასა?)

შემდეგ მოვნახოთ მეორეც,
მისამატებლათ გვეკირია,
თუ მოვინდომებთ, ვიპოვით,
სპარსელთა შორის ხშირია.
მით იღებავენ წვერ-ულვაშს,
იფერადებენ ფრჩხილებსა,
ხშირათ შეხედებით ქუჩაზე
ამგვართა შეფერილებსა.

პირველს მივბათ მთლიანად,
უკვე მზადაა შარადა,
და როცა ახსნით, თქვენც ჩემებრ
სევდა გეწვევთ ჯარადა.
ვისაც არა აქვს—დაეძებს,
ვისაც კი—ტყავსა აძრობენ,
და რომ გადასქრან ესკითხვა,
ყველგან ბჭობენ და აზრობენ.
მაგრამ არ იქნა, ჯერ კიდევ
ვერ მოუნახეს წამალი,
და ღმერთმა იცის, თუ როდის
იყივლებს ჩვენთვის მამალი!

ჩანარუხაძე.

პირველი „ნაფაზი“

დღეს დღე საზღვრათ ჩაითვლება სიმონას სი-
 ცოცხლეში. წარსულში იგი ბავშვი იყო, ამ დღის
 შემდეგ კი იგი თუმცა ისევ მეოთხე კლასის გიმნა-
 ზიელი იქნება, მაგრამ ვაჟკაცად ჩაითვლება მეგო-
 ბართა თვალში... დღეს მან საუზმისთვის სახლიდან
 წამოდებულ ფულით იყიდა თამბაქო და წუმწემა.
 ეს დიდ მნიშვნელოვანი მოვლენაა. ამის შემდეგ მას
 ეგრე აბუჩათ აღარავინ აიგდებს ამხანაგთა შორის.
 ვინ შეპბედავს რამეს იგი ვაჟკაცია, იგი თამბაქოს
 ეწევა...

პირველი გაკვეთილის შემდეგ ვხედავთ მას სას-
 წავლებლის „კლუბის“ წინა ოთახში... აი, იგი
 მიუახლოვდა უფროს მოწაფეთა ჯგუფს, რომელნიც
 სერიოზული სახის გამომეტყველებით სწუწნიან
 თამბაქოს და მის ბოლში სცურავენ. სიმონაც მათ
 შუა ჩადგა. თუმცა ზოგიერთ მათგანს სიმონა წე-
 ლამდის ძლივს სწვდებოდა. დღეს იგი მაინც არ უფ-
 რთხის ამ გარემოებას და იღებს ჯიბიდან თამბა-
 ქოს კოლოფს... აი, მოუკიდა ცეცხლი პაპიროზს...
 მოსწია... სიმონას გაუგონია ამხანაგთაგან, რომ
 ვინც ნამდვილი თამბაქოს მწეველია, მან „ნაფაზი
 უნდა დაარტყას“, და იგიც აკეთებს „ნაფაზს“ მხო-
 ლოდ ის კი არ იცის სიმონამ, თუ რა შედეგები
 მოჰყვება „ნაფაზის დარტყმას“!..

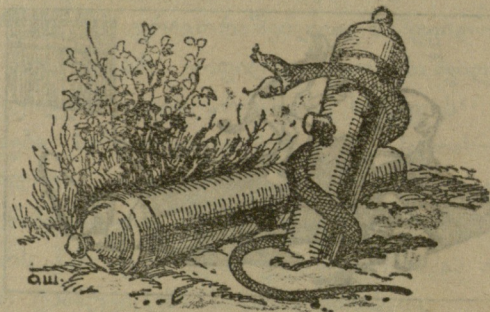
უცებ მის თვალწინ ოთახი დატრიალდა.. მო-
 წაფეები სადღაც შორს გამოჩნდნენ. მათი ხმა კი
 ახლო ისმის... სიმონას ცივი ოფლი დაასხა, გუ-
 ლი აერია... მაგრამ, მაშ რაღა ვაჟკაცი იქნება სი-
 მონა, თუ ამისთანა უბრალო გარემოებას შეუშინ-
 დება. იგი კვლავ ეწაფება თამბაქოს და გაშმაგებუ-
 ლი აბოლეს...

გაკვეთილების შემდეგ ჩვენი სიმონა ბნელ
 ოთახში წააბრძანეს, რადგან მან დაარღვია გიმნა-
 ზიის წესები თვისი სიცელქით: გულითად მეგობარს
 წემსი უჩხვლიტა გერმანულ ენის გაკვეთილზე, რი-
 თაც ააღელვა ბებერი მასწავლებელი ვილჰელმ ვილჰ-
 ემისძე.

ზოგიერთ ამხანაგთა თვალში სიმონა უდანაშაულოთ
 არის დასჯილი და ამიტომ ისინი ნიშნათ პატივის-

ცემისა სიმონასადმი და პროტესტისა სასწავლებლის
 მთავრობისადმი საერთო ფინანსიური ძალით იძენენ
 ერთ კოლოფ თუთუნს და ბნელი საკანის გატეხილ
 ფანჯრიდან უგდებენ სიმონას. იცინა რომ სიმონა,
 თუმცა გამბედავი და გულცივი ვაჟკაცია, მაგრამ
 უთამბაქოთ ვერ გასძლებს, ვერა და ვერა.

მუშაკი.

„ყაჩაღთი“

(ქველათ მუთაისი)

როცა იმერელს ვინმე ატყუებს,
 ის მაშინ გულში იცინის ალბათ,
 რამეთუ იცის ასეთ საქმეში
 გამოცდილია ყველაზე კარგათ.

ჩვენსა ქვეყანას ორი დაბა აქვს:
 ხონი და გორი მათ ეწოდება
 და თუ ხონელმა გორელს აჯობოს,
 გთხოვთ ეგ ნურავის ეუცხოება.

ჩვენ კარგათ ვიცით, იმერელს კაცსა
 ღრიკმეისტრობა მეტად სჩვევია
 და ამ საქმეში აკენის უბიდან
 გამოცდილებით ის ნაჩვევია.

მაშ რისთვის გიკვირთ, თუ
 ქუთაისში
 ყაჩაღობაცა იმერულია,
 (ეჭვი არ შემდის, ფიცაც
 ჯოჯოხეთს,
 ის შედარებით კულტურულია!)

და ამ საქმეში მას არ წააგავს არც სამეგრელო, არცა გურია.

აქ ყაჩაღობამ, დიდი ხანია, პირველყოფილი დაკარგა სახე და თუ არ გჯერა ჩემი ნათქვამი, ვისაც გნებავდეს, მიბძანდი, ნახე.

ვის ეკადრება თავდასხმა ძველი, როცა ხმლებითა კუწაედენ ხალხსა და მხოლოდ შემდეგ თავისუფლები ანგარიშობდენ ფულისა დახლსა.

ახლა ასეთ შიშს აცდენილი ხართ, სიცოცხლე თქვენი დაზღვეულია და ჩვეულება იგი მხეცური ამ რაინდთაგან დარღვეულია.

აი, მაგალითს სად გაექცევით, გუშინ არ იყო იმახდა ყველა, რომ გოკიელი, ჩვენი ექიმი, მიიპატიჟეს ეტლითა ნელა?

ან შარშანდელი არ გაგონდებათ, როცა ოცხელი გაასეირნეს და ამ „ხარჯისთვის“ მაღაზიიდან მას ათასები გააწერინეს?

ან იქნებ ყური მოჰკარით ოდეს ჯარში გასაწვევ ხალხს, რომ
სძარცვავენ და ისეც ტანჯულ ახალგაზღვობას გოლგოთის ჯვარზე აკრავ აცვამენ?

მარა ეგ მოსდით მათ უნებლიეთ, ყაჩაღობის ხომ სხვა არის წესი და არ იფიქროთ ასეთ საქმეში განზრახვა იყვეს ცუდათ ნათესი.

მე კი მგონია ქუთათურ ხალხსა საფრთხე მოეღის საშიში ამით, კიდევ გაჭირდეს აქ თავის დახსნა თვით უდიდესი იმერულ ქრთამით.

ყაჩაღთა რიცხვი მცირე არ არის, ყველგან შეხვდებით თვითრათ დარაზმულს,

(დღემდე მიკვირდა, როცა ვხედავდი ქალებს ამრიგათ სუფთათ დაკაზმულს),

მარა დღეს მესმის, თუ ყაჩაღობას როგორ ახდენენ ტურფა ასულნი და ეტლებითა, საღამოობით, ქალაქ გარეთა ჩუმათ გასულნი

სძარცვავენ ხალხსა ეტლით განატაცს, ზოგი ხმლით არის, ზინ-ორდენებით, აქ ძალადობა არ შეიძლება, (ყველა ეს ხდება საკუთარ ნებით).

იქ ჩრდილოეთით ფერმას გასცილდა სასაქმო ესე სადიდებელი, ხოლო სამხრეთით საღორიამდე ფული რიგდება სამდიდრებელი.

ვიცი, იკითხავთ: შიდა ქალაქში ყაჩაღთა რიცხვი რაოდენია? (ექვი მეპარვის, ყველა ვაჭარი ასეთი საქმის მუნ ჩამდენია).

შაქარი, პური, ფქვილი და ცომი, ფართალი, ტყავი და სხვა ნივთები, როგორ გაძვირდა, ჩემო მკითხველო, მე აღარ გეტყვი, თვითვე მიხვდები.

და თუ ამა ხალხს პატიოსნათ ვთვლით და არ ვუწოდებთ „ყაჩაღის“ სახელს, თუ გლები ობლათ მიტოვებული თავის გასაჭირს ვეღარა ამხელს,

ეს მხოლოდ იმის ნიშანი არის, რომ იმერეთის დედა ქალაქში, (სად თვით ანგელოზს გზას აუბნევენ და ამოსვრიან იმერულ ლაფში).

ყველა ეს ხდება „კულტურული“ გზით, მას არ ემჩნევა ძველი ადათი, ხოლო ვისაც სურს სინათლის ხილვა, დანახვა მართლა საქმის მაგათი,

მაშინ მე გირჩევთ კრებას დაესწროთ, სადაც ილია მანუჩარიჩი, საქვეყნო საქმეს ხელსა მოჰკიდებს, თუმცაღა მისი არ ესმის ინიჩი.

ომამდის

ვ ა ჯ ა რ ი

ომის დროს.

მაშ ნულარ მიწყენთ, თუ ქუთაისში
 მე ყაჩაღეთი აღმოვაჩინე
 და ვინაც ღღემდე მას ვერ ამჩნევდა
 მას გარკვევითა ყველა ვაჩვენე.

ასეთ ქვეყანას ექიმის წასვლა
 გასაკვირია, მკითხველო, განა?
 და ყოველ მცხოვრებს საშიშროება
 ვით მოჩვენება არ დასდევს თანა?

მარა იმედათ მხოლოდ ეს არის,
 რომ „კულტურულათ“ ყველა ეს ხდება
 და ძველებური მხეცური ჟინი
 ყაჩაღობაში ჯერეთ არ ჩნდება.

ხუნაგი.

სარქოსას ბასაჭირი

ღღევანდელ ცხოვრებას რომ უკვირდები ვგიჟ-
 დები უფლის სახის მაღლმა! პირდაპირ სიზმარში
 ვარ რაღა! სიძვირე მინახავს, მაგრამ ამისთანა?! ხუ-
 თი და ათი მანეთი აღარა ფულობს— გინდა გქონია,
 გინდა არა! ამ ვაჭრებმა ხომ აღვირი აიწყვიტეს და
 რასაც უნდა შვრებიან. ეტყვი რამეს და ყვირიან:
 „რა ვქნა, ძმაო, დარდანელი დაკეტილია და საქო-
 ნელი აღარ მოდისო“. ბიჭო, ე ღვინოც დარდანე-
 ლიდან გამოდის, რომ პასკის კაპლებივით სანატრე-
 ლი გახდა! ქრისტეს გეფიცებით, ორი წელიწადია
 ჩემი კუჭი ღვინოს არ დაუსველებია! არ ვიცი,
 ღმერთმანი, რა ვქნა! კაცო, დედაკაცი გაქცევას
 აპირებს, იძახის: „აღარ გიყვარვარ, აღარ მეარშიყე-

თ. ი. შლინტ

გ ლ ე ხ ი

ბიო“. ვა, ყვარებით როგორ არ მიყვარს, მაგრამ
 განა მე საარშიყო გუნებაზე ვარ!! ღვინო უნდა
 იყოს, ის დალოცვილი, რომ ძარღვებმა ხტუნვა
 დაიწყონ, ტვინმა თავში მაზულკის თამაში გამარ-
 თოს და მაშინ არშიყობის გუნებაზედაც მოვალ და
 სიმღერისაც. იმდღეს ვიფიქრე, ამ უღვინობით კუ-
 კი სავსემ არ გამიხმეს, ობი არ მამეკილოს-მეთქი

განა ამ დროსაც მოვესწარით, რომ ჩვენში ღვინო კალებით ჩა-საწვეთებელი ვახდა! კაცო, მარტო ღვინო რომ იყოს ჯანდაბას, მაგრამ სხვა საქონელს არ იტყვიო! ნესვი და საზამთრო რომ წონით გასასყიდი ვახდა, იმისი მადლი შეგეწიოთ. რა კაცი ხარ, რომ საკუთარი სასტაიანიით ერთ საზამთროს ვერ იყიდი! იმ დღეს წაველ და ორი გირვანქა ძლივს ვიყიდე. ისეთნაირათ ფასობდა, რომ კინაღამ გავგიყდი კაცი! ახლა წალას არ იტყვიო. კაცო, ჩუსტებიც კი წონით იყიდება, ხალხნო, გაიგეთ ეე!!! ხარაზის დუქანი და სასწორი სად გინახავთ, ხალხნო, ვის გაუგონია?! არა, ბაკალიონჩიკია, მეთევზეა, ყასაბია, ბრილენჩიკია, თუ ბაყალი!!! სწორეთ მეორეთ მო-

სვლაა უფლის სახის მადლმა! ეხლა შენ უყურე ტყვია რა ხოდში წავა! ვიცი ეხლა ეს ჩვენი ხარაზები საცა ტყვიის ნაქერსა ჰნახავენ აბეზატელნათ გააბტყელებენ და წალას ძირში დაუდებენ, რომ წონაში მეტი მოვიდესო. მერე ამ ვაინობის დროს ტყვიას სულ გამოლევენ ეს პირდაღლები. არ მინდა ძმაო, ისევ ჩუსტებში მეტი მივცე ის მიჩვენია, ოღონდ ტყვია არ გამოილიოს და თათრებმა ვიზიტი არ გაგვიკეთონ. ეხ, მადლობა ღმერთო შენთვის ყველაფერს მოესწრობა კაცი, ვა, ვა, ვა! შეკიდენ სიზმარში ვარ ქრისტეს მადლმა! ყველა, ყველა, მაგრამ ჩუსტები და წონა?! ერთი სიტყვით ქვეყანაზე აღარაფერი არ დარჩა, რომ წონით არ იყიდებოდეს! ვაი ეხლანდელი ხალასტოი ბიჭების ბრალი. თორემ მე რა მიჭირს. კაცო, ეხლა რომ კაცმა ცოლი შაირთო, იცი რა დაგიჯდება!! ზოგი ერთი ბარიშნა სულ პასლედნი ხუთი-ექვსი ფუთი გამოვა წონაში. ახლა იანგარიშე: თუ დოხლი კამბეჩის ხორცი გირვანქა ექვსი და შვიდი შაური ღირს, ნეუყელი მალადლო ბარიშნის ხორცი სულ პასლედნი ერთი თუმანი აღარ ეღირება! ნუ ვიანგარიშოთ, ექვსი ფუთი, ესე იგი ორას ორმოცი გირვანქა. თუ გინდა გამოვიდეთ წონაში: ტურნული, წინ გრუდის დაბავკა, ფალშივი პრიოცკა, ესტანოი კბილები, იქ ტანის ასამაღლებლათ იქნება რამე ჩაფენილი ტუფლებში, ერთი სიტყვით ყველაფერი ესენი თუ გინდა ორმოცი გირვანქა გავიდეთ, ორასი გირვანქა მაინც ხალასი რჩება. ეხლანდელ დროებაში ორასი თუმანი ვისა აქვს, რომ ქალში მისცეს და ცოლათ მაიყვანოს! მადლობა უფალს, რომ ცოლიანი ვარ, თორემ ჩემ დედაკაცს როტშილდის ქონებაც ვერ იყიდა! რომ დადის დედამიწა ინძრევა და კოჭებამდის მიწაში იფლება ის შაჩვენებული ისა. მერე ეხლა ის კოლო-კოლოს კაბა რომ შაუკერე ისე გაგანიერდა, ისე გადიდა, რომ გეგონება ინგლინცკი დრედნოუტიაო! ის რომ სასწორზე დადო ასაწონ გირებს ვერ იშოვი, თორემ ამ დელი ფული ვის ექნება!...

მე რა მიჭირს, მე თავნზე ვარ,
ვაი ხალასტოის ბრალი
აწონილ ქალს რომ შაირთავს,
მაშინ დაუდგება თვალი!

შუტკა შტოლი, ჩემი ცოლი,
 დღეს რომ იყოს ასაწონი,
 თავ-ფეხიან დავგირავდე,
 არ მიშველის მაინც მგონი!

—

მადლობა ღმერთს, სიძვირგში
 ის რომ შემრჩა მე შერთული,
 თორემ უცოლო რომ ვიყო
 გასქდებოდა შიშით გული!

—

მართალია, ხშირათ თავში
 ხელ უკულმა ჩამათხლავებს,
 მაგრამ როცა ხალისზეა
 სიტკბოების კაპლს მაყლაპებს.

—

თვალს ჩამიკრავს ჩაიცინებს
 და გამიქნევს კუდს ცბიერათ,
 მამენტალნათ შაიცვლება,
 გადიქცევა მთლათ სიმღერათ.

—

თითონ მღერის ბაიათებს,
 მაკვრეფინებს მე კი თარსა,

კარგი არის ის წყეული,
 თუ უცებ არ დაითარსა!

—

მიყვარს რა ვქნა ის კუდრუტა
 და იმიტომ გადაყვევი,
 რაც კი მითხრა ბეზატკაზათ
 ყველაფერი უყიდვევი.

—

უყიდვევი და სულ კრუგომ
 დვინოი ფასი იღეს,
 ჩემი სასტაიანიე
 სულ ამ ვაჭრებმა წაიღეს.

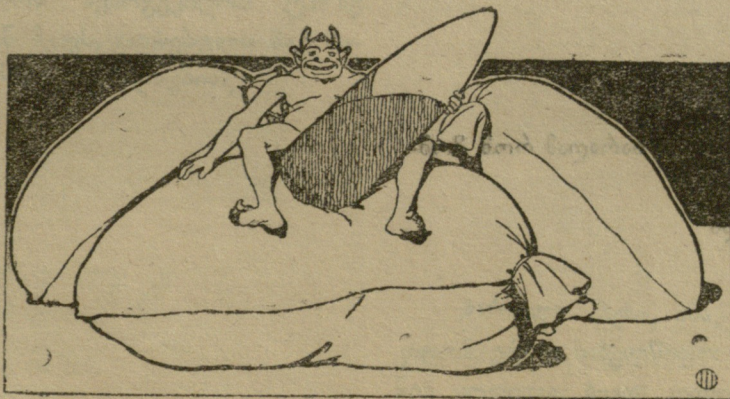
—

ალარ ვიცი მიწას ჩავძვრე,
 თუ მივიდგა ზეცას კიბე,
 ბურჯუებმა, მყვლეფელებმა,
 გამიფხიკეს საესემ ჯიბე!

—

ოხ, ვაინანე, შე ურჯულოვ,
 ვაჭრები რომ დაასუქე,
 წეუფელი ორი გროში
 მე, სარქისას, ვერ მაჩუქე?!

მოგია.

ულობენ თურმე წათელ და ლურჯ ბილეთებიანს?

ბაისო და ბარბაღე

(ზურული სცენა).

ბარბაღე. დათიკო! დათიკო, დათიკოოო!..

დათიკო. მობრძანდი ბარბაღე, მობრძანდი.

ბარბაღე. ნენა, მოი, აგერ მოი! ბაისო სახლშია?

დათიკო. კი, ბატონო, ნენაი, აგერა ძროხას წველის.

ბარბაღე. შენ დაგენაცვლოს ჩემი თავი, ერთი უთხარი, მოდგეს აგერ ალაგეზე, პაწაი ქე მეჩქარება...

დათიკო. ნენა, მოი, ოჯო აგერ, ბარბაღე გნმობილობს ალაგესან.

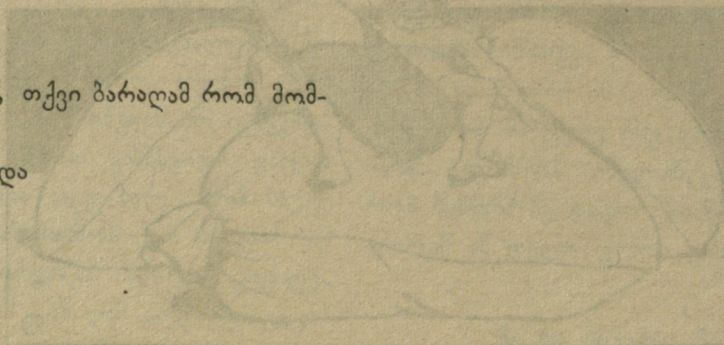
ბაისო. ჩიმუუძეხვი ბიჭო სახლში.

დათიკო. არ შობა ოჯო. აქანაი მევიდეს, მეჩქარებაო.

ბაისო. მობრძანდი ბარბაღე, ბეჩა, რაფა შორიდან ვიძახი, ინცხა შორეული მეგონე.

ბაისო. რა იყო ბეჩა, თქვი ბარბაღამ რომ მომწაფრე ქალი.

ბარბაღე. რა იყო და

ბაისო. რაფა ჩეიფუნჩხა ჩემი ბეჩა ქე არ თხო- პლანები, ვიფიქრე წროულს მოგვხედა ღმერთმა,

პაწი გვალვები კი იყო, მარა, მერე ქე დადგა კაი
 დარები, ყანებიც ქე გამოკეთდა, ადესასაც კარგათ
 აბია, თუთუნს კაი ფასი აქ მეთქი და სულ წყლით
 დავარგვიე ერთი ქცევა, ამინდი რომ არ იყო, პირ-
 ზე ტყავი ევიხადე და ერთი კაი სამი ფუთი აბრე-
 შუმის პარკი ვაკეთე, ჩევიტანე ჩოხატაურის კომ-
 პერატიაში და ყოველ დღე ველი ახლა ფულს,

თი კაი მოსავალი იქნება მეთქი, აგერ ვფიქრობდი,
 ჩემი პანტელიმონე წროულს კლასს გაათავებს და თუ
 ღმერთი შემეწია ვიში ნაჩალნი კლასში მივცემ მეთ-
 ქი,

ბარბალე. ბეჩა, შენ რა გიქირს, მაზლები კი
 გყავს მაინც, პაწას წაგხედავენ, მე ვიკითხო თვარა.
 ჩემს ოჯახში ცეხლი რომ შემოგეკიდოს ტანზე
 წყლის მიმსხმელი არავინ მყავს, გაფსებული მაქ ნა-
 ცარი უწლოვანი ბასარსხლები ბაღნებით,

ბარბალე. ბეჩა, აბა, რა გევიგე, თურმე ახლა
 კილომ ერთი სახელწიფო გამოსულა, რაცხა რომე-
 ნიე ყოფილა, ხვალ კილომ ხხვაი გამოვა

ვიფიქრე, წროულს
 თუ რამე არ გამომეკრა, ამოვალ სიღარიბიდან ისე-

ბაისო. ვის ეხმარება თუ იცი იგი რუმინია
 თუ რუმენიეს სახელწიფო?

ბარბაღე. რაეცი, ჩემო ქმარმა გირგოლამ მითხრა წუხელის, რუმინე თურმე ჩვენ გვეხმარება, და ასრიელებს ებძვისო...

ბაისო. ბეჩა, მთი კაია, ეგება დაადგეს საშველი ამ ვაინს. ბეჩა, ინდოური რომ გყავდა მოფულურებული, მოყვინტული, რაფერ არის, მორჩა?

ბარბაღე. ბეჩა, არ მიკვირს შენი საქმე, ხან ღიხანე იმფერს იტყვი, რომ ქე გამაკვირებ,

ინდო-

ურის ჯაფრი მაქ.

ბაისო. რაეა გეკადრება მთი, უმადური გამყოფა ღმერთმა, რაეა წაგივიდა თლათ ქალობა, ნუ გეშინია,

ინდოურსაც უნდა მივხედოთ, კვატასაც, ბაღნებსაც, ყანებსაც და ყოლიფერს, ველარ ხედავ, მარტო ქალების ანაბარა რომ რჩება ქვეყანა? რაც-ხა პაწა ფულს ქე მოგვცემენ ზაპასების ცოლებს,

წაი, ახლა და სახლში დახვთი ქმარს, ასე ჩასკურმუხეთებული ნუ კი დახვთები, თვარა დეიზაფრება აი, ნამუშიერი კაცი. შევიდობით ჩემო ბაისო, ასე ქენი, რომ გეუბნები, ახლა ვინდა ქალობა,

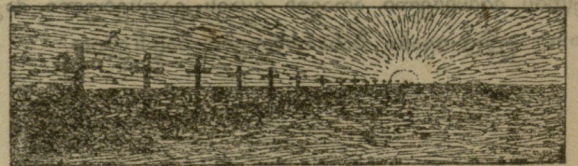
საუბნო გასილვა

(ფოთიდან)

ოჰ, გაგაცილეთ ნატვრა ლოდინში
(ამოვისუნთქე და გავიხარე)

ძლივს მოგიშორეთ, ძლივს დაგაცილეთ,
შენგან ტანჯული ეს არემარე,
დიდი ხანია სულს გვიხუთავდი
ბნელ-ცულლუტობით არ გაგვახარე,
სადაც მიდიხარ, თუ იქ დაგინდონ,
წყეულიმც იყოს თვით იგი მხარე,
წყეული იყოს შენი მგზავრობაც,
სიმწარით გველოს წყალ-მეწყერშუა,
ღელვა გაცლიდეს ფეხ ქვეშ ნიადაგს,
ზევიდან მებმაც გასწავლოს ქკუა,
რომ ამით მიხვთე შენს დანაშაულს
სხვის სიმწარეში შენს სიხარულსა,
კანონის სახით ავაზაკობას
შენგან ჩადენილს დემდის ფარულსა.
ღღეს ხომ გაგიტყდა ცოდვების კოკა
ხომ დაგედვარა „იდუშალობა“
რაც არ გერგება არ შეგერგება
“უფალს არესმის შენი ვალობა“,
გათავისუფლდა შენი უბანი,
შენს ჯანბაზობას აღარ მონებენ
შენი შავ-ბნელი მოღვაწეობით
ჩიხლით და კრულვით მოგიგონებენ.

ბუტუნა.

ფლავარი

(თწი გავონილი)

იყო და არა იყორა...
უკეთესი ღმერთზე—
კაცი დაბადებულიყო
ქოთნის ნატყვებზე.

ლუკაივს ობლი

სამი წლის არ იქნებოდა,
გაიზარდა დიდი,
პურის ფულიც არა ჰქონდა,
(შენ თუ უყიდიდი.)
გადიოდა ასე წლები,
ბავშვიც იზრდებოდა,
ქვეშსაგების არა მქონი—
ჩაღაზე წვებოდა.
ბოლოს იქამდე მივიდა,
რომ დასწყევლა ბედი,
მუშტის ოდენ კურცხლებს ყრიდა:
დაჰკარგა იმედი.
ერთ დღეს თურმე გზის პირს იჯდა,
გულზე ჰქონდა ჯაფრი,
და უცრად, დაფიქრებულს
თავს წაადგა მგზავრი.
— „რა ვატირებს, მითხარ ძმაო,
რა გაგიჭირდაო,
მე ვარ ღმერთი სიმდიდრისა
მითხარ რა გინდაო?“
— ოჰ, წმინდათა წმინდა სულო,
მადლი მომფინეო,
სხვას არა რას გეხვეწები
ფული შემძინეო.

ორი წელიც არ გასულა,
რომ ამ ვაჭბატონსა
ჩინებულათ შეატყობდით
მუცელზე სიბ ქონსა.
ფულებიც ბევრი ეშოვა
დღე-დღე შემატებდა,
მისთვის გროში რომ ვეთხოვა
არ გაიმეტებდა.
ბედმა უფრო გაუღიმა,
გამოცხადდა ომი
და უფრო მეტი იშოვა
კუჭის გასაძლომი.
დუქანში შამა დასტოვა
თავსა გრძნობდა მეტათ
წავიდა, რომ ძმა ეშოვა
ხალხის გასაღლეთათ.
ცხრა მთას იქეთ გადავიდა
ვერავენ ვერ ნახა,
ბოლოს ერთ ქალაქს მივიდა
ბედი გამონახა:

ერთი ვილაც ჩინოკნიკი
ქუჩებსა ხვეტავდა,
ალბათ მიტომ, რომ მას ვინმე
უფროსი ხედავდა.
თურმე ის ამ საქციელით
ჩინებს თხოულობდა
კაცს კბილებით დასწიწკნიდა,
უფროსს გულს უღობობდა
ღამ-ღამ მასთან დადიოდა,
ჩექმებს უწმენდავდა,
მაგრამ წლები გადიოდა
ვერასფერს ხედავდა.
ერთ დღეს ბედმა გაუცინა
გახდა ბედნიერი
მას რაქაში მისცეს ბინა
ერთობ მშვენიერი.
სწორეთ იმ დროს, როცა ამას
ბედი უხაროდა
ჩვენი გმირიც მორჩა ქაშას
ძმისკენ გამოგორდა.
ერთმანეთი რომ გაიცნეს
ძლიერ მოეწონათ,
ულვაშებში ჩაიცივნეს:
„გაფხდებითო ქონათ“.
და მართლაც, ამ ორმა გმირმა
ძალა იგდეს ხელში,
ონში თურმე გახსნეს ფირმა
გაიმართენ წელში.
სიმინდი თუ მოვიდოდა
იმათ ხელში იყო,
ხალხი ცხვარის ფარად უჩნდათ,
თუნდაც გამწყდარიყო.
ერთსა ფული ბევრი ჰქონდა
მეორეს კი ძალა
ჯოჯოხეთში ივარგებდა
ასეთი ამაღა.

რიკა.

დ ე კ ე უ ა

ბალახანა. ბევრი კარგი რამ მოიტანა აქ ამ ომმა და ბევრსაც, ალბათ, მოიტანს. ჯერ-ჯერობით აი თუგინდ ავილოთ თავის გაკრეჭა. წინეთ შეხვიდოდი სადალაქოში. დაგსომდენ საფარძელში და გათვლევინებდენ ბუზებს. ესაო და საკრეჭ მაშინას დეზინფექცია უნდაო. ჯერ რალაც სპირტის ცეცხლზე მოავლებდენ მაშინას. საფარცხელს კარბოლკას უშხაპუნებდენ, სწმენდდენ. ახლა კი მადლობა ღმერთს გვიჩისტა საქმე, რას მიქვია ცეცხლი, კარბოლკა, წმენდა. ისიც კარგი თუ წინ ასათარებელი ფემტემალი გაფერთხეს. ერთის სიტყვით ორი მოსმით თავდება საქმე. უნც მადლობელი ხარ, რომ ბევრი ლოდინი არ დაგჭირდა და არც პარიკმახერს ეტყობა უკმაყოფილება. ამბობდენ სანიტარულის მხრით არის მავნე თუ დეზინფექცია არ გაუკეთდაო. ახლა ხომ დამტკიცდა, რომ სულ ტყუილი ყოფილა.

ღია.

სადგური კოპიტნარი.

სადგურ კოპიტნარს ბინადრობს უფროსი ვინმე, გურული; უშნო აშიყი, უმსვავსო და ქკუა შემობურთიული. კაბის და შლაპის დანახვა, ან ქორგა წანოხურული, ნერწყვის უშრობს, როგორც სიცხეში მოძალეებული წყურვეული. რომ დაინახავს ურემზე მდებრია წამოსკუბული, მის წინ განჩდება სისწრაფით განთქმული იგი გურული. აქყოპინდება ბარტყივით, აბაჯბაჯდება „კვატივით“, კრუტუნნი აუვარდება მარტის აშიყი ხვადივით.

ჯერ გამოკითხავს სახელს, გვარს, უშნო აშიყთა რჯულზედა და ისე ურცხვათ უცქერის, თითქოს ყიდულობს ფულზედა. შემდეგ ნივთებსაც გაშინჯავს, თუ მეტი არის ფულზედა, თან სიტყვას წამოუქროლებს ყველ-კვერცხის ხაჭაპურზედა. ოჯახშიც მოიპატიყვებს, არ არჩევს სწორს და მრუდესა და თუ უმტყუნა განგებამ, არ გაწითლდება შუბლზედა. ვურჩევ მგზავრ მხევალ ბატონებს, ეშმაკს ემთხვიონ კულზედა, იქნებ მათრახი იხმაროს იმ ვაჟბატონის ზურგზედა.

მახინკაღე.

წერილი რედაქციას

ბ-ნო რედაქტორო! „ქვეყნის მათრახის“ 31-დან 33 ნომრებში მათავსებულა წერილები ჩემისა და ჩემის ოჯახობის შესახებ: „წიო შაქრის მომგონა“ და „თხი წურბეა“, ეს წერილები ეკუთვნის ჩემათვის უცნობ აუტორს, მსუვედანიმით „გოგიას“. ბატონი „გოგია“ და უმსახურებლათ მლანდღავს მე ოჯახობით, რაც მოუთმენელა ეველა მსტილისანი კაცისათვის, ამ ვაჟბატონებს მოუცლია ჩემზე და ჩემ ოჯახობაზე და ჩვენი ღანდღვა და თრევა სელობათ გაუხდია, რისთვისაც ის არ ერადება ჩვენს უოველ შეურაცხოფას, ვინაიდგან ამოდენა ღანდღვა გინება „გოგიასაგან აუტანელათ მიმანხია, გთხოფთ შემატეობინოთ თქვენის ჟურნალის შემწეობით ვინაობა მოხსენებულა ზემოთ სტატეების ავტორის ბ-ნ „გოგიასი“, რომ მე შექნეს საშვალება მას კანონის საშველათ მსახუბ მოფსთხოფა

პატივის ცემით **სანდრო შავერდოვი.**